

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Орган на Епархийското Свещенническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия

ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Брой 1 левъ

Обявления се приемат
по споразумение

Излиза 2 пъти
на месецъ

Годишенъ абонаментъ
20 лева

Брой 1 левъ

Вината на всички ни.

Ромънския поетъ Влахуца, завършва своя хубавъ романъ „Дан“ съ една случка, която винаги ще бжде интересна, актуална и поучителна, за този, който внимателно се взира въ живота и търси причинитъ за неговитъ грапавини.

Героя на този романъ подлудява. Причината? — Неговия най-близъкъ приятелъ, голѣмъ политически мжжъ, който използвалъ приятелството си, и осквернилъ семейната чест на тогози, който му е отворилъ домътъ си и го е приелъ. Когато става тази трагедия? Въ момента, когато този похитителъ — депутатъ — е държалъ въ парламента речъ, въ която между другото казалъ, че единъ държавенъ и политически мжжъ преди всичко трѣбва да е... мораленъ, т. е. да държи на морала, да се яви неговъ носителъ и най-яракъ защитникъ...!

Но, има ли нужда да прибѣгваме до чужда и наша литература, за да илюстрираме разбирания и положения изъ нашия политически животъ, тъй суровъ, двоеличенъ и лишенъ отъ всѣкаквъ моралъ?

Нима евангелието не е пълно съ силни изобличения, противъ всички ония, които едно сж говорили, а друго вършили? Нали никой тъй силно не е изобличилъ и бичувалъ лицемѣрието като Христа? „Горко вамъ, книжовници и фарисеи, лице мѣри“ е викалъ съ възмущение и огорчение, противъ всички свои съвременници, които „казватъ, а не вършатъ“?

Ахъ! тая дума, „книжовници лице мѣри“, колко страшно, колко грозно, изобличава днесъ всички ония, които държатъ перо въ ръка и които, както казва Св. Ив. Златоустъ: „философствувате съ думи, а се изобличавате и обезобразявате съ дѣлата си“.

Ако днесъ истински, безпристрастно и мжжествено се спремъ и вдѣлбимъ върху всички въпроси и положения — били тѣ политически, икономически или социални — ще видимъ, че това, което ни прави най-силно и най-отвратително впечатление, е именно тая липса на всѣкаква връзка между формата и фонда, между това що говоримъ, и това що вършимъ, между истината, която душаваме и държимъ въ вериги, и лъжата, която свободно се шири на всѣкъде?!

Колцина наши политически мжже не си служатъ съ лъжа и демагогия, по случай изборитъ — пакъ и отъ трибуната на Народното Събрание? Колцина прилагатъ въ живота си това що казватъ отъ трибуната?

Колцина наши „книжовници“, които съ своитъ писания пълнятъ колонитъ на нашитъ ежедневници, или витринитъ на книжарницитъ съ своитъ съчинения, правятъ усилия надъ себе си за да нагодятъ, или хармониратъ живота си съ това що проповѣдватъ и постоанствуватъ да се осъществява?

Тогава нека се запитае: Да не би нѣкакъ си, това несъотншение между думи и дѣла, между това що сме, и що говоримъ и пишемъ, да е една отъ главнитъ причини на мизерията що се шири и ни души, на вѣчния конфликтъ съ съвестята и

вътрешнитъ ни недоумения, срѣдъ които живѣемъ и се боримъ, безъ да имаме възможността да се изправимъ? Въ сжщностъ, ние сме завладяни отъ притворенъ и лицемѣренъ духъ, и по тая причина, отъ горе до долу, интригуваме помежду си едни други, прикрито си вредимъ, като майсторски и изкуствено нагласяваме и словата и държането и поведението, забравяйки, че истината, искреността, топлотата въ отношенията и добродетелта, сж ония, които биха могли да ни бждатъ най-добритъ пжтеводители въ живота. Ето, това е то вината на всички ни; тукъ е източника на всички нещастия що ни сполетяватъ, и на всички страдания, частни и обществени. Свикнали сме да лъжемъ, и лъжемъ, безъ да му много много мислимъ, безъ да се смущава съвестта ни — и безъ да обръщаме внимание върху последствията, които засягатъ и огорчаватъ живота, измѣстватъ целитъ му, обръквайки, както казва народа, концитъ му.

Това е въобще облика на ежедневния ни животъ. Естествено е да се запитае: ако въ хаоса на толкова събития и случки въ живота на съвременния човѣкъ е още възможно едно изправление, ако така обръкванитъ нишки, които на всѣкъде се провиратъ, все пакъ могатъ да бждатъ оправени и поставени на първоначалното имъ мѣсто, чисти въ пълна изправностъ, кое е средството за това?

Безспорно е, че работата е трудна за всѣкого, който не желае да провѣри съвестта и сърдцето си. Но, нима може една съвестъ, която претендира да е просвѣтена, да продължава безгрижно единъ пжтъ, който е все по тъменъ и по-мжченъ за пребродване? Не, ние трѣбва да му търсимъ цѣра, като на първо мѣсто изследваме и освѣтлимъ внимателно себе си върху всички ония причини, които обременяватъ живота ни, и се погрижимъ за тѣхното премахване.

Тия, що повърхностно гледатъ на работитъ какъ се развиватъ, или лекомислено се оставятъ влачени отъ съблазнѣта, нека решително да надникнатъ въ дълбочината на сърдцата си и тамъ ще намерятъ причината и цѣра на нещастията що го душатъ. Тогава, ясно ще почувстватъ дегакорда между това що сж, и това що показватъ предъ хората да сж, и ще разбератъ, кой е виновенъ, за нещастията, отъ които напраздно се оплакватъ.

Следователно, война на лицемѣрието, ето цѣра на днешнитъ неволи и страдания.

Когато отстранимъ това несъотншение между това що сме въ сжщностъ и това що показваме между това що върваме и това що говоримъ, живота на всички ни ще измѣни своя видъ. Цѣлото общество ще стане по-добро и по-благо-разположено за добритъ нрави, чрезъ които могатъ да се осъществятъ най-благороднитъ и виши стремежи и желания.

Протоиерей. П. Икономовъ.

Печатница Д. Тодоровъ

Всичко що се отнася до вестника, да се изпраща до св. Митрополия — Варна, а суми — до свещ. Стефанъ п. Йордановъ, ул. Ц. Асень № 20

Ив. Костовъ.

Миръ и обезоръжаване.

„Ако е възможно отъ ваша страна, имайте миръ съ всички хора“ (Римл. 12:18).

Въпроса за мира и обезоръжаването все по-настойчиво и по-настойчиво се слага днесъ за разрешаване. Много се говори и много се пише за него. Колкото глави, толкова и мнения. И всрѣдъ разпаленитъ спорове въ Стреза, Женева и другаде въпросътъ си стои на точката на замръзването. Стига кърви! — викатъ днешнитъ миротворци. Но тѣхнитъ гласове се заглушаватъ отъ гнѣта на военнитъ арсенали, кждето събратята имъ коватъ нови орждия за изтрѣбление на човѣчеството. Победенитъ все повече изнемогватъ подъ гнета на черно робство, а победителитъ все по-усилно и по-усилно се брониратъ, за да не изпуснатъ плячката си случайно, както случайно сж я добили. Ние се питае: на какво се дължи тази аномалия и двойственостъ на днешното време? Кога и какъ ще достигнемъ желанитъ миръ и обезоръжаване?

Нека да подиримъ отговоръ на поставения въпросъ въ християнството.

Безспорно, християнството е учение на мира. Неговиятъ основателъ Господъ Исусъ Христосъ съ идването Си на земята донесълъ миръ. Още при рождението Му небеснитъ хорове пѣли пророчески привѣствия въ небесата: „Слава на Бога въ висинитъ, на земята миръ!“ Едно отъ първитъ обещания, дадени отъ Спасителя, било за миротворцитъ, че ще се нарекатъ синове божии. На апостолитъ Си заповѣдалъ: миръ да носятъ, кждето отиватъ. Въ последната си беседа съ тѣхъ Той имъ казалъ: „Миръ ви оставямъ; Моя миръ ви давамъ; Азъ ви давамъ не тъй, както свѣтътъ дава“ (Иоан. 14:27). Христосъ, най-бедниятъ между беднитъ, не завещаалъ материални богатства на дванадесеттъ Си последователи. Той имъ оставилъ миръ и св. Апостоли тръгнали да разнасятъ този миръ между хората.

Ето двадесетъ вѣка изтичатъ, както християнството победоносно шедствува отъ „Иерусалимъ въ Иудея, Самария и дори до края на земята“. Около 600 милиона човѣци се зоватъ християни. Навсѣкъде се издигатъ великолепни храмове, кждето се чете Евангелието на мира. А защо той още не е настѣпилъ? Защо войната — между човѣкъ и човѣкъ, между едно семейство и друго, между едно съсловие и друго, между единъ народъ и другъ — още продължава? вината, разбира се, не е въ евангелскитъ принципи, а въ насъ. Нашитъ уши слушатъ, а сърдцата ни не възприематъ. Ние продължаваме да живѣемъ съ сръдствата на вехтия човѣкъ — огънь и мечъ. Още не сме възприели оно-ва оржие, което ни посочилъ Спасителятъ — любовъ къмъ враговетъ. Но можемъ ли ние днесъ изведнажъ да се промѣнимъ, да захвърлимъ старото оржие и да заживѣемъ въ миръ и любовъ? Ние не можемъ да сторимъ това, защото животътъ въ миръ и любовъ е краенъ резултатъ, който трѣбва да бжде предшествуванъ отъ всецѣло живяване въ евангелскитъ принципи, когато Християниятъ образъ се

„изпише въ нашитъ сърдца“. Само съ такава вътрешна подготовка може да се тръгне по пжтя на миротворството. И така само ще може да се даде най-правилно разрешение на ония въпроси, които ще искатъ разрешаване отъ следващитъ този пжтъ. Първиятъ въпросъ отъ редицата въпроси е тоя за онеправданитъ и поробени малцинства. Това е най-голѣмиятъ „камъкъ на пътя“ за тѣзи, които въ настоящето време ратуваатъ за миръ. Сжщиятъ този камъкъ, който е притисналъ хиляди безправни човѣшки сжщества, нѣма да може да бжде прескоченъ или заобиколенъ никогато отъ „словоохотливитъ миротворци“, въпреки тѣхнитъ усилия. Той трѣбва да бжде отмахнатъ веднѣжъ за винаги отъ пжтя на човѣчеството, той трѣбва да бжде разтрусенъ. Иначе всички опити за миръ и обезоръжение ще бждатъ на пусто. Безплодни ще бждатъ и нескончаемитъ конференции, планове и кроежи за щастие и благоденствие. Ако ние си останемъ съ старитъ настроения, ако не станемъ нови човѣци, войнитъ, раздоритъ и оржието ще сжществуватъ. Нѣщо повече, войната ще се явява, като процесъ, при който съ най-малко скръбъ, съ най-малко загуби на сила се достига международното спокойствие (Достоевски — Дневника на писателя). Затова и св. Апостолъ Павелъ на младенцитъ въ вѣрата не налага мира, като категорична заповѣдъ, а като условна — „Ако е възможно отъ ваша страна, имайте миръ съ всички хора“ (Римл. 12:18).

Но, когато ние престанемъ да бждемъ младенци въ вѣрата, когато отхвърлимъ ненавистта и чрезъ любовта бждемъ съединени „во едино“ когато нѣма да има роби и господари, тогава ще настѣпи благоприятната Господня година. Тогава най-после ще почне да се показва оня день, който Исаия вижда въ своето желание — „Тѣ ще прекосватъ мечоветъ си въ плугове и свѣтитъ копия въ палешници. Народъ нѣма да дигне мечъ срещу народъ и тѣ повече нѣма да воюватъ“ (Ис. 2:3). И въ този день ще бжде разрешенъ въпроса за мира и обезоръжаването!

Виното и пиянството.

Лудиятъ и пияниятъ.

Пр Златоуста.

Можешъ да пиешъ вино безъ да се опивашъ. Ако това е невъзможно, ап. Павелъ не би писалъ на Тимотея: **Не пий вече само вода, но употребявай и малко вино поради стомаха си и честитъ си блудуваня.** (1 Тим. 5:23).

Опиването не е нищо друго освенъ неествено изстѣпление на душата, извратяване и недостатѣкъ въ мислитъ, липса на съображение. А това става не само отъ опиване съ вино, но и съ опиване отъ гнѣвъ и неприлична похоть. Както треската причинява безсъница, умора, униние, разваленъ стомашенъ сокъ, а страданиято и болката е една, така и тукъ: опиването може да стане съ вино, може да стане отъ силна похоть и по други причини, обаче, страданиято е едно и сжщо. Да се въздържаме отъ пиянство. Не казвамъ: да се въздържаме отъ вино, а: да се въздържаме отъ пиянство. Не виното е виновно за пиянството — виното е дадено отъ Бога, Б. създание, не причинява никому зло; — но порочната наша воля причинява пиянството.

А че можемъ да се опиваме не само съ вино, послушай какво казва пакъ Павелъ: **Не се опивайте съ вино** (значи може да се опиваме и съ друго) **Не се опивайте съ вино, отъ което произлиза блудство** (Еф. 5:14). Какво значатъ тѣзи негови думи?

Блудни наричаме ние онѣзи млади хора, които, като получатъ наследство отъ бащитъ си, губятъ всичко наведнажъ. Безъ да мислятъ кому какво трѣбва да дадатъ, тѣ даватъ безъ разборъ — и дрехи, и злато, и среб-

ро, и цялото бащино богатство разпиляват по блудници и развратници. Такова е и пианството. Като вземе ума на пиания, както у разпътания младеж, и като плени разсвядка му, то го заставя да изхърчи цял свой запас от мисли неразумно и без всяка предпазливост. Пианият, незнае какво трябва да каже и какво да премълчи. Неговите уста сж постоянно отворени. Той не може да съобразява своите думи с разсвядка си, не умее да разкрие богатството на мислите, не умее едно да спре, а друго да каже, не изгубва мърка и говори непрекъснато. Пианството е **доброволно лудуване, загубване на разсвядка. То е нещастие, надъ което се смъят, болест надъ която се гаврят, доброволно бяснуване — то е по-лошо от умопобъркването.**

Искаш ли да знаеш какъ пианият е по-лош от лудия? Последният ние всички съжаляваме, а отъ пианият се отвръщаме. На умоповредения състрадаваме, а на другия се гнѣвимъ и негодуваме. Защо? Защото у него болестта е отъ дяволска напасть, а у пианицата е отъ безгрижие. У първия нещастieto е дошло отъ козните и дразненето на враговетъ му, а у пианицата — отъ козните на неговите собствени помисли.

Но и пианият търпи това, което умоповредения: сжщо така се върти, така дожда въ изтжпление, така пада, така върти очите си, та

ка се тресе, лежи на земята, уста му се пѣни, изхвърля нечиста слюнка и непоносимо зловоние. Така въ човѣкъ е неприятенъ за другарите си, смѣшенъ за враговетъ, презиранъ отъ слугите, отвратителенъ за жена си, нетърпимъ за всички, противенъ за самите безсловесни. Животните пият до колкото чувствуватъ жажда, а пианицата, поради невъздържанието си, дава свобода на желанията си, задминава далечъ потребното и така става по безразсуденъ отъ животните. Особено е скръбно това, че тази болестъ, пълна съ толкова злини и причина за толкова нещастия, никога не се смѣта за виновна. Напротивъ, около масата на кръчмаря или въ богатската къща се състезаватъ въ този срамъ и силно спорятъ единъ съ другъ за това, кой ще се покаже за образецъ, т. е. най-много ще изпие, кой ще предизвика повече смѣхъ, кой повече ще отслаби своите нерви, повече ще изтощи силите си, ще оскърби обшия Владика — Бога. Въ всичко това прозорливецътъ може да види, че дяволитъ тукъ се състезаватъ.

Пианият е по-жалък и отъ мъртвия. Този лешъ безчувственъ не може да върши ни добро, ни зло, а пианият върши само зло. Душата си е затворилъ като въ гробъ, а тѣлото му е като мъртво. Видиш ли какъ той е по-малък отъ нещастния умопобърканъ, по-безчувственъ отъ мъртвия?!

Свещ. Д. Попвасилевъ — Шуменъ.

Братско подпомагане.

Много се писа и говори за устройството на фонда братско подпомагане, за неговата работа и дали е той удобен и сигурен. Нѣкои отъ последните конгреси на свещеническите братства иматъ решени по този въпросъ. Но слава Богу последния XVII конгресъ на мѣри най-сетне „най-правилното“ разрешение на този „боленъ“ въпросъ. По най-демократиченъ начинъ, съ „голѣмо“ болшинство тазгодишния конгресъ се опита да коригира фонда „Братско подпомагане“, обаче даде нѣщо съвсемъ ново. А когато нѣкой реши да поправа старото, то се предполага, че последното е негодно и несигурно и, че новото ще бжде удобно и сигурно. Обаче XVII свещ. конгресъ направи тъкмо обратното. Остави удобното, сигурното и възприе неудобното и несигурното.

Да видимъ какво стана. По стария начинъ на братско подпомагане за всѣки братчикъ бѣ определена сумата 20,000 лв. която ще получатъ наследниците му следъ неговата смъртъ. Тая сума се събираше отъ всички свещеници въ България участници на фонда, по определена вноска (12 лв.) на смъртенъ случай. Управата на съюза съобщаваше на

св. Синодъ колко починали свещеници има презъ месеца. По нареждане на св. Синодъ касиерите на св. Митрополии и арх. намѣстничества събиратъ отъ свещениците при раздаване възнаграждението имъ потребните суми. Тѣзи суми се изпращаха своевременно на управлението на фонда за да се изплати поощрѣта на правоимущите наследници на починалия. И удобно и сигурно.

Тазгодишния свещенически конгресъ обаче, не знамъ по кои причини намѣри за неудобенъ или за несигуренъ стария начинъ на братско подпомагане и го измѣни, възприемайки проекта на единъ събратъ, който казва, че когато 10 свещеници се сдружатъ да си помагатъ, последния ще остане безъ помощъ, безъ да държи смѣтка, че десетѣхъ свещеници винаги ще си останатъ десетъ тъй като всѣки починалъ се замѣстя съ новъ, който поема неговите задължения и права. Съ изменението на фонда тазгодишния конгресъ извърши една голѣма несправедливостъ, като измени условията по единъ съществувашъ договоръ между всѣки свещеникъ, досегашенъ участникъ на фонда, при известни условия и са-

мия фондъ. Когато стане нужда да се измѣнятъ условията по този договоръ, то това измѣнение трѣбва да стане съ съгласието и на двете договорящи страни. А фонда е сключилъ договори съ всички свещеници въ България по отдѣлно. И той бѣше длъженъ да има съгласието на всички свещеници въ страната. Ще ми се възрази, че това е решение на конгреса, а конгресните делегати сж представители на цялото свещеничество. Дали, обаче, делегатите на известно епархийско братство сж представители на всички свещеници отъ епархията е въпросъ, по който въ случая може да се спори.

Но независимо отъ това, дори и едната четвъртъ отъ свещениците, участници въ фонда, ако не сж съгласни, фонда не бива да измѣня. Защото този въпросъ не е дисципли-

Prof. Dr J. Klug.

Приготовлението къмъ Бога.

(3).

Често сж ми задавали въпроса: какъ мога да измоля отъ Бога „благодатта на вѣрата“, когато азъ самиятъ не вѣрвамъ въ Бога, нито въ силата на молитвата?

На тия азъ ще отговоря: оня, който не притежава „благодатта на вѣрата“, или я е изгубилъ и иска наново да се сдобие съ нея — да му се **формулира** една молитва — нѣщо като „вѣрую“ или „Отче нашъ“, е наистина тежко. Преди всичко той трѣбва да погледне съ **довѣрие** къмъ Бога. Неговата молитва — дозѣрчивиятъ разговоръ съ Бога, не трѣбва да излиза само отъ устата му, което е много лесно, а отъ сърдцето. Всѣка дума на неговата молитва трѣбва да бжде изпълнена съ кръвъ отъ сърдцето му — нѣщо съвсемъ не леко. Едно друго, което всѣки може да направи, който чрезъ вѣра иска да наближи своя Богъ е: да се **приготи** за всичко онова, което Богъ на благодатта би поискалъ отъ него. Богъ води всѣки единъ къмъ добъръ край въ неговата борба, стига последниятъ да има добрата воля.

Самото приготовление, азъ повтарямъ **приготовлението** къмъ Бога, Божието предразположение и волене, обаче, съвсемъ не е лека работа. То не се състои само въ мислено желание, а въ готовността да изпълни всѣка консеквенция, необходима за добиване на вѣра. Нека мислено си представимъ, че сме въ положението на оня, който се стреми да достигне или запази своята вѣра! Да допуснемъ, че видимо Богъ стои предъ тоя човѣкъ и го пита „Ти ме търсишъ? Виждъ, азъ се оставамъ да ме намѣришъ! Готовъ ли си да заплатишъ всичко онова, което азъ бихъ поискалъ за моето пълно съ благодатъ снизхождение? Кажй: готовъ ли си за всичко? За всѣко отричане? За всѣка жертва? За всѣка скръбъ, която ще

лиранъ та конгреса да го наложи. Кой даде правото на конгреса да лишава свещениците отъ право да получаватъ онова което сж дали на фонда бр. подп. при старите условия, когато тѣ поради това, че новопредѣлената вноска е голѣма, пожелаятъ да ликвидиратъ съ фонда? Да не говоримъ за другитъ незаконни условия, които сж вмъкнати въ текста на новия уставъ на фонда брат. подпомагане и, които ще обвържатъ така договорящия свещеникъ, че може да се каже, какво измененото братско подпомагане става братско ограбване. Ний всѣ таки имаме надежда, че направената грешка отъ конгреса ще бжде изправена отъ св. Синодъ, който първа ще утвърждава решенията на тазгодишния конгресъ.

Свещ. Ил. Георгиевъ.

Н. В. Гоголь.

Размишления за божествената литургия.

(8).

Свещеникътъ отъ дълбочината на олтара вика: „Премждростъ!“ съ което означава, че Оная сжщата Премждростъ; Оная сжщия Вѣченъ Синъ Който е излизалъ въ видъ на евангелието да сѣе словото, що ни учи да живѣемъ, ще се пренесе сега подъ видъ на св. хлѣбъ да се пренесе въ жертва за цѣлия свѣтъ. Подбутнати отъ това напомняне, всички вѣрни устремяватъ мислите си, приготвятъ се за предстоящите най-святи свещенодействия и служби. Свещеникътъ се моли тайно предъ св. престолъ съ тая възвишена молитва:

„Никой отъ свързанитъ съ плѣтскитъ похоти и наслаждения не е достоенъ да пристѣпи или да се приближи или да служи на Тебе, Царю на славата, защото служенето на Тебе е велико и страшно и

за самитъ небесни сили. Но, Ти, обаче, поради своето неизказано и неизмѣримо човѣколюбие, истински и неизмѣнно Си станалъ човѣкъ и си билъ намъ архиерей, и като Владика на всичко, предалъ си ни свещенодействието на тази спасителна и безкрѣвна жертва. Защото само Ти си единственъ, Господи Боже нашъ, Който владѣешъ небеснитъ и земнитъ твари; Ти си Който се носишъ на херувимски престолъ; Ти си Господъ на серафимитъ и царъ израилевъ; Ти си само единственъ свѣтъ и между светиитъ почивашъ. Заради това само Тебе, единствения милостивъ и благопослушливъ, моля: погледни милостиво на мене, грѣшния и непотребния Твой рабъ, очисти душата и сърдцето ми отъ лукава съвестъ; и мене, облечения съ благодатта на свещенството направи способенъ съ силата на Светаго Духа да застана предъ този Твой свети престолъ и да свещенодействувамъ светото и пречистото Твое тѣло и скжпоценната Ти кръвъ. Защото азъ при тебе пристѣпвамъ съ наведена

глава и Ти се моля да не отвърнешъ лицето си отъ мене, нито да ме отхвърлишъ измежду слугите си, но удостой мене, грѣшния и недостойния Твой рабъ, да Ти принесамъ тѣзи дарове. Защото Ти си, Който принасяшъ и Който се принасяшъ, Който приемашъ и се раздавашъ, Христе Боже нашъ, и Тебе прославяме заедно съ Твоя безначаленъ Отецъ, съ пресветия, благия и животворния Твой Духъ сега, винаги и во вѣки вѣковъ Аминъ“.

Въ това време царскитъ врата сж отворени, така щото свещеникътъ се вижда още като се моли. Дяконътъ съ кадилница въ ръка излиза да приготи пжтъ за Царя на всички и като повдига облаци кадилни благоухания, срѣдъ които ще се пренесе. Носениятъ отъ херувимитъ, напомня на всички за това че молитвата имъ трѣбва да се изправикато кадило предъ Господа, — напомня, че всички, бидейки по думитъ на апостола, благоухание Христово, трѣбва да си спомнятъ, че трѣбва да бждатъ чисти херувими за да подематъ Господа. А пѣв-

ческиятъ хоръ отъ лицето на цѣлата църква въ това време пѣе тая херувимска пѣсенъ:

„Ние, като изобразяваме таинствено херувимитъ и като възпѣваме трисветата пѣсенъ на животворящата Троица, нека отложимъ сега всички житейски грижи, за да прославимъ Царя на всичко, Когото ангелскитъ чинове невидимо тържествено носятъ, Алилуия, Алилуия, Алилуия.“

У древнитъ римляни имало обичай да изнасятъ предъ народа новоизбрания императоръ, придруженъ отъ легионитъ на войскитъ, върху щитъ подъ сѣнката на множество наведени надъ него копия. Тая пѣсенъ е съчинилъ самъ императорътъ, падналъ въ праха съ всичкото си земно величие предъ величието на Царя на всички, носенъ отъ копиеносци херувими и отъ легионитъ на небеснитъ сили: въ първитъ времена самитъ императори смиренно заставали между служителитъ, когато се пренасялъ св. Хлѣбъ.

Пѣнието на тая пѣсенъ е подобно на пѣнието на невидимитъ сили въ

въ съвсемъ редки случаи и то не съ нужната сигурност, за да не оставим място на съмнение въ нашето отчайване. И ако сега при това незаслужено Божие посегателство (нека употребимъ тоя силенъ и характеренъ изразъ!), падне тежко на вѣрующия, да каже: „Господи, ти си винаги мѣдѣрь и винаги добѣрь!“ — Ако падне тежко на вѣрующия, повече да страда и пристѣпва съ несигурни дѣтски стѣпки къмъ своя Богъ — то той никога не ще види Бога, очакващъ го съ отворени и радостни бащински обятия, а ще се види самъ самичекъ, затѣналъ още повече въ своя житейски път. Волята Божия често си остава загадъчна и тъмна за насъ. Че тя въ своето същество е действително свѣтла и чиста доброта, това е ясно.

Ние, обаче, не можемъ да я прозремъ или най малкото не винаги. Да не виждаме, а вѣрваме — това е нѣщо велико. Всичко истински велико е пѣкъ тежко.

Ето защо, пълната съ вѣра молитва къмъ Бога е най висшия актъ на Божие почитание, което ние човѣцитѣ можемъ да направимъ. И колкото по-тъмно е небето за насъ, толкова по-свѣтла можѣ и трѣбва да бѣде звездата на нашата вѣра, която гори въ честъ на Бога. Небосклона, съ неговата звездова армия, е само едно слабо отражение на човѣшката душа, за която небето е потъмняло, но свѣтилникътъ на вѣрата наново се е запалилъ въ нея за честъ на Бога на неизследванитѣ загадки. Красотата на една вѣрваща душа гори въ тъмнината и е толкова голѣма, щото небосклона, съ своята звездна красота, би блѣднѣлъ предъ нея.

Нѣкой ще каже: това сѣ красиви и добри думи. Но ако този актъ на вѣра е напразно? Ако задъ този тежъкъ трудъ къмъ вѣра излѣзе ед но празно нищо?

Не, приятелю мой. Задъ акта на вѣрата стои нѣщо много повече отколкото твоето нищо. И ако трѣбва да събера въ една формула вѣрата на всѣки единъ мислящъ човѣкъ, на всѣки единъ, който нѣма слѣпи душевни очи и не живѣе сънливо

опияненъ, ще кажа: „Въ този свѣтъ на тъмнина има толкова много свѣтлина, щото единъ мислящъ човѣкъ не може да бѣде невѣрующъ“. Въ него, блестящата свѣтлина на настѣпващото прозрение, което ще освѣти тъмнината на този свѣтъ, има още толкова много тъмно и непонятно, което никой не може да узнае, понеже не е всезнающъ и от което следва, че всѣки трѣбва да бѣде вѣрующъ. Това е една кѣса формула, но съдържа достатъчно материалъ върху който, стремящия къмъ вѣра, както и самиятъ вѣрующъ може да се позамисли.

Наистина, всѣки вѣрва въ нѣщо, но блаженъ е оня, който казва: вѣрвамъ въ единъ Богъ и единъ вѣченъ животъ. Неговата вѣра пѣкъ ще му даде достатъчно освѣтление върху цѣлата свѣтлина въ свѣта и достатъчно утѣхи върху цѣлата тъмнина въ живота. Оня, който казва, пѣкъ, че въ нищо не вѣрва, се ужасно мами. Той вѣрва, той вѣрва — десетъ пъти би потвърдилъ — той вѣрва въ „нищо“. Това нищо е една абсолютна празнота и пълна безсмислица въ която той „вѣрва“. Обаче, леко блестящата свѣтлина въ тоя свѣтъ, която нашиятъ разумъ не може да отрече — ще го обори. Зората на просвѣтляващиятъ духъ и признание на вѣрата, които разумътъ или благодатта на вѣрата сѣ събудили въ насъ — ще го обори. Само единъ нѣма да се обори въ своето безвѣрие. Това е носящиятъ мисльскъ скептикъ, който казва: „ще видимъ!“. Въ неговата, обаче, повърхност, за да не кажа жалъкъ де визъ, лежи все пакъ позитивното признание „ще видимъ!“.

Да гледатъ и истински виждатъ могатъ само смѣлитъ и силни души, които въпреки, че живѣятъ въ тъмнина потвърждаватъ свѣтлината. Ония, които вѣрватъ и най-вече сѣ изпълнили всички конвенции на тѣхната вѣра. Блаженъ вѣрующитѣ — защото тѣ ще видятъ Бога, такъвъ какъвто си е — Баща на свѣтлината и утѣхата.

Отъ немски:
Ек. д-ръ Панайотова.

Пр. П. Ик.

Не бива така.

Извънредно много се засилиха у насъ ядкитѣ и бойнитѣ ядра на комсомола, особено между учащата се младежъ, — гимназисти.

Почти всѣки день вестницитѣ изнасятъ печални случаи изъ тѣхната дейностъ, които срамятъ нашата страна. Но, напоследѣкъ почнаха да тормозятъ дори и своитѣ другари, било съ постоянни провокации, било съ хвърчащи листи написани съ химически моливъ — съ обидно съдържание и др. скаернословия. Родолюбивата национална младежъ не можейки да понесе тѣхното на-

халство, се организира въ дружество „Национални легиони“, съ целъ да се противопостави на тѣя безбожническа и безотечествена вълна, която, благодарение нашего нехайство и слабия надзоръ въ гимназиитѣ, застрашава да залѣе нашата земя.

Г-нъ Муравиевъ, обаче — по неизвестни още причини — забранилъ съществуванието на тия национални легиони и добѣвилъ, че всички организации при гимназиитѣ трѣбвало да иматъ утвърденъ уставъ отъ Министерството (в. Зора и Миръ). Всичко това хубаво, но питае ние, где

навесата. Свещеникътъ и дяконътъ повтарятъ сжщата херувимска пѣсенъ и пристѣпватъ къмъ жертвеника, дѣто е извършена проскомидията. Дяконътъ казва: „Пѣвдигни, владыко!“ Свещеникътъ взема въздухопоровецъ и го полага на лѣвото рамо на дякона, и казва: „Вдигнете ржцетѣ си въ свѣтилището и благословете Господа“. Следъ това взема дискоса съ агнеца и го полага на главата на дякона; а самъ взема св. чаша и, предшествувани отъ свѣтилникъ и кадилница, излизатъ презъ северната врата къмъ народа. Ако ли пѣкъ служението се извършва съборно, при много свещеници и дякони, то единъ носи дискоса, другъ — чашата, трети — св. лжжичка, съ която се причащава, четвърти — копие, което е проболо св. тѣло. Всички принадлежности се изнасятъ, дори и гжбата (сюнгеръ), съ която се прибиратъ трошцицитѣ отъ св. хлѣбъ на дискоса и която изображава оная гжба, натопена въ оцетъ и лжжичка, съ която хората напоили своя Творецъ. При пѣнието на херувимската пѣсенъ,

наподобявайки небеснитѣ сили, излиза тѣя тържествена процесия, наричана **великъ входъ** (голѣмъ прѣносъ; б. п.)

Каго виждатъ Царя на всички, носенъ въ смиренъ видъ на агнецъ, лежащъ на дискоса, като върху щитъ заобиколенъ отъ орждията на земнитѣ страдания, като отъ копията на неизброимитѣ невидими воинства и чиновначалия, всички наведжатъ главитѣ си и се молятъ съ думитѣ на разбойника, който извикалъ къмъ Него на кръста: „Спомни ме, Господи, когато дойдешъ въ Царството Си.“ Срѣдъ храма цѣлия ходъ се спира. Свещеникътъ въ тѣя велика минута споменува предъ Господа имената на всички християни, като започне отъ ония, на които обязаноститѣ сѣ по трудни и по свещени, отъ изпълнението на които зависи щастieto на всички и собственото спасение на душитѣ имъ, — като завършва съ думитѣ: „Васъ и всички православни християни да спомни Господъ Богъ въ царството си постоянно, сега, всѣкога и во вѣки вѣковъ“. Пѣвцитѣ завършватъ херу-

бѣше до сега Министерството, да обуздае агентитѣ на Москва? Защо до сега, въпреки всички данни и факти, които се изнесоха, не се искваха устав и отъ комсомолцитѣ?

Може ли се оправда то, че до сега не е знало за тѣхното съществуване?

Ние знаемъ много срамни нѣща изъ нашитѣ дори девически гимназии, които, само отъ срамъ предъ чуждия свѣтъ и национална гордостъ, не изнасяме, та г. г. учители, Директори и Министера ли ги незнаятъ? Тогава? Защо да се оскърбятъ и обезкуражаватъ тия, що се явяватъ въ явна защита на църква, народъ и държавѣ?

Не бива така!

Опомнили се!!

Презъ месецъ Септемврий 1923 г. шѣпа блудни синове на нашия народъ, — московски агенти обявиха революция. Българи въоръжени отъ чужда престѣпна ржка и подстрекавани отъ продажници — съ бомби, пушки и картечници — обявиха война на собственото си отечество — България, избиха много свои кръзни братя и най-после, като видѣха, че безумието имъ пропдна, едни се предадоха на властѣта, други взеха гората, други се отзоваха въ Сърбия, други въ комунистическия рай — Русия, за което купнѣше душата имъ. Изминаха се 9 години отъ тогава. Всѣка година, както и тѣя година, месецъ Септемврий е день за революционна пропаганда.

Чухме по радио отъ Москва речѣта на единъ отъ тия блудни синове на България, който вмѣсто да умре на пошта си като революционеръ, предпочелъ да остави другаритѣ си на произвола и забѣгналъ въ болшевишка Русия, да се хвали и да дава умъ на глупцитѣ.

Споредъ него, акцията пропаднала защото широкитѣ социалисти се коалирали съ главорѣза Цанковъ и избили работницитѣ и селянитѣ. Но, близѣкъ билъ вече края на буржуазния строй. „Работници и селяни, готвѣте се да посрѣщнете нашия зовъ!“ — свърши голѣмия комунистъ само че отъ Москва . . .

Вестницитѣ, съ днешна дата пишѣтъ друго. Тѣ се опомнили и искатъ да се върнатъ пакъ въ България. Нѣщо повече: 40 души отъ тѣхъ дали ултиматумъ до г. Мушанова, че ако не ги амнистира, щѣли да си дойдатъ, защото не могли да трѣпчатъ вече мизерията въ Русия. — Чудно и странно! Болшевикитѣ вестници у насъ пишѣтъ, че тамъ тѣчало медъ и млѣко, а пѣкъ тия наши братя казватъ, че умирали отъ гладъ.

Дано блуднитѣ синове сѣ опомнили и, като си дойдатъ, да станатъ добри за България. Да обикнатъ повече роднитѣ поля, труда на орача и пѣсенята на жетварката! Малка е България, но хубава и благословена земя.

Езичеството се умножава.

Завърналиятъ се отъ Индия д-ръ Verner, пише въ сп. „Vernosti“, какво че тамъ мохамеданството се твърде много засилило. Брояло вече 9 1/2 милиона. Имало 90 издателства, а християнството само 6 издателства. Развивали силна мисионерска дейностъ въ Китай, гдето образували надъ 2,000 мисионерски дружества. Броя на мохамеданитѣ, казва докторъ, се увеличилъ и въ Африка. Центѣра на тѣхната литературно-културна работа се намиралъ въ гр. Кайро, столицата на Египетъ.

Въ северна Африка въ тѣхни ржце се намирали 479 вестника. Въ Европа сѣ групирани около своя центъръ, който се намиралъ въ Лондонъ. Въ много европейски столици си имали своитѣ джамии — (въ Берлинъ 2). Не само мохамеданството, но и други религии и вѣри изъ далечния ориентъ се разпространяватъ и заливатъ културнитѣ страни, казва той.

Индуситѣ имали много последователи въ северна Америка. Въ Санъ-Франциско си имали своя отделенъ храмъ. (Чудна работа? Американцитѣ пращатъ долари да християнизиратъ българтѣ. Тѣхнитѣ „мисионери“ сѣ у насъ, а самитѣ тѣ ставатъ езичници?)

Голѣма пропаганда правили будиститѣ, които имали 570 мисионерски станции и 839 мисионери въ Америка и западна Европа (!). Отъ цѣлата статия на доктора се виждатъ усилията на езичницитѣ да ни завладѣятъ.

— Срамно и странно!

Който се постарѣе сериозно да вникне въ нашия общественъ животъ и го погледне презъ призмата на Христовото учение, ще се убеди, че въ много отношения ние сме само по име християни, а по дѣла езичници.

Тежи ни християнството и не пропушаме случая да го клеветимъ и отричаме. Това го чувствуватъ всички добри, честни и ревностни християни у насъ и на всѣкъде. Диструктивната критика и злоезичието отъ никого не обезпокоени у насъ, нанасятъ всѣки день все по-голѣми и по-дълбоки рани на християнството.

Отъ години искаме отъ българскитѣ правителства законъ за вѣритѣ и законъ за печата, та да се почувства най-после, че тѣя страна има господари, че не може и не трѣбва да хазайничатъ въ нея всѣки чужденецъ който идва у насъ, па билъ той съ много долари или франка. Той трѣбва да знае и да почувства, че се намира въ културна зона, християнска и свободололюбива страна, съ единъ трудолюбивъ, но честолобивъ и патриотиченъ народъ, който люби и пѣзи своята вѣра, народностъ, традиции и бащиния.

Четете в-къ „Християнска Защита“.

вмската пѣсенъ съ трикратно изпѣване на „Аллилуиа“, означаващо вѣчния ходъ Господень. Процесията влиза въ царскитѣ врата. Дяконътъ, влѣзълъ прѣвъ въ олтаря, застава въ дѣсно отъ дверитѣ, посрѣща свѣщенника съ думитѣ: „Да спомни Господъ Богъ твоео свещенство въ Царството Си, постоянно, сега, всѣкога и во вѣки вѣковъ!“ И полага св. чаша и хлѣба, представяващъ тѣлото Христово, на престола, като въ гробъ. Царскитѣ врата се затварятъ, като вратата на гроба Господень. Надъ тѣхъ се спуща завесата, като войницитѣ, поставени на стража. Свещеникътъ поема отъ главата на дякона св. дискосъ, като да сема тѣлото на Спасителя отъ кръста, слага го на разгнѣната антиминсъ, като на плащеница, и придружава това действие съ думитѣ: „Благообразниятъ Иосифъ, като сне отъ дървото Твоео пречисто тѣло, обви го съ чиста плащеница и, като го помаза съ благоухонно масла, положи го въ новъ гробъ“. И като спомня, че Този, Който сега лежи предъ него въ гро-

ба, е вездѣшщъ, казва: „Ти, Христѣ, си билъ въ гроба съ плѣтъта Си, въ ада — съ душата Си, а като Богъ въ рая съ разбойника, на престола Си билъ съ Отца и Духа, тѣй, че всичко си изпѣлвалъ безгранично.“ И като спомня славата, въ която се облече Тоя гробъ, казва: „Христѣ, Твоя гробъ, изворъ на нашето възкресение, стана наистина носителъ на живота, по-прекрасенъ отъ рая и по-свѣтътъ отъ всѣки царски чертогъ“. Следва.

Умолява се г. ХРИСТОВЪ, който презъ м. августъ е изпратилъ на Негово Преосвещенство Епископъ Андрей известна сума за печатане известенъ позивъ и допитване „кой желае да работи за Царството Божие“, да се срѣщне лично съ Негово Преосвещенство, за да се уговори всичко, което по това трѣбва да се предприеме.

Прот. П. Икономовъ.

До кога!

Според православното списание „Woskwenode xhionce“ отъ Варшава, нашия земенъ глѹбѹсъ по настоящемъ ималъ 1.850.174.334 жители. Така се разпредѣля това население по религии: католици 351.836.655, т. е 19% отъ цѣлото човѣчество. Второто мѣсто го заематъ последователитѣ на Конфуция — 304.027.114, т. е 16%; после идатъ мохамеданитѣ 13.8% будиститѣ 10.8% протестантитѣ 8.9% православ. 7.1% евреи 0.9%. По държави: Европа 42.9% католици, отъ цѣлото население, въ Америка 33%, въ Азия 1.7%, въ Африка 3.8% въ Австралия 22%.

Въ Азия по-вечето сж последователи на Конфуция—30.5%, после индуси - 22.5%, будисти - 20%, мусулмани 17.4%. Въ Африка много езициници 51.2%, а следъ тѣхъ мусулманитѣ сж 37.1%.

Въ Австралия, протестанти 62.4%, католици 22% и езициници 11.2%.

Въ Америка подиръ католицитѣ идватъ тия що не познаватъ никакъвъ култъ и които образуватъ едно цѣло отъ 27.8%, и на трето мѣсто стоятъ протестантитѣ сж 15.4%.

Сектантитѣ що се въдятъ като глѹби у насъ и смущаватъ душата на православния българинъ, нека си взематъ бележка отъ тая статистика, и, ако сж честни, да ни напуснатъ и да отидатъ и проповѣдватъ Христа тъй както Го тѣ разбирагъ между езицинитѣ, будиститѣ, конфуциониститѣ и пр., а не между насъ, които сме православни християни, повече отъ 1000 год. и които се гордѣемъ, че имаме златна християнска епоха на Царя Бориса и Симеона и които сме подпомогнали и руситѣ, и ромжнитѣ, и др. славяни да приематъ християнство.

Но, тѣ никога нѣма да напуснатъ предѣлитѣ на хубавата и толерантна България, за да поематъ хубавия и тежъкъ кръстъ на мисионерството, защото сж търгаши, наемници и агенти на чужди страни и интереси, предъ които ни представятъ за варвари — некултурни и грубияни балканци.

Единъ тѣхенъ представител — за да оправдае паритѣ що яде и своето „мисионерство“ срѣдъ българския народъ, пратилъ дописка съ снимка отъ земледѣлския конгресъ

у насъ. Тамъ между другитѣ плакарди се виждатъ и следнитѣ надписи: „Искаме да си избираме мюфтии... долѹ българския левъ и пр... и си прави коментаритѣ: виждете ние проповѣдваме отъ години Христа на тоя грубъ народъ, искаме да го християнизиратъ и пр., а той иска ходжи и мюфтии... Имали нужда да се коментира тая дързостъ? Въ официалния си рапортъ кой знае пъкъ какво е писалъ, какъ ни е очернилъ и какъ ни е представилъ. А ние!? Конституцията гарантира свобода на мисълта, съвестта и пр. Не ги закачайте...? До кога?!“

Данѣкъ и на черковнитѣ камбани.

Следъ революцията въ Испания, станаха много интересни работи. Революционеритѣ успѣха да насочатъ погледа на изгладнялия и недоволенъ народъ къмъ църквата, като една отъ виновницитѣ за тѣхното лошо положение. Отдѣлиха църквата отъ държавата; подпалиха много църкви и манастири; изгониха иезуититѣ, конфискуваха имъ имотитѣ и пр... Положението не само че не се подобри, ами по-тежко стана. Работницитѣ почнаха да си отварятъ очитѣ и да разбиратъ, че сж били подведени отъ площадни демагози и народни зложелатели.

Училищата и приютитѣ, въ които свещеници и калугери служеха безъ пари, сега се заеха отъ хора добре платени, но не добре подготвени. Всичко легна върху гърба на държавния бюджетъ. Положението на работника се влошеви. Държавата и общинитѣ търсятъ нови финансови източници. Общинския съветъ отъ гр. Касересъ разрешилъ въпроса за себе си. Отъ идната година всѣка църква, която бие камбанитѣ си, ще плаща годишенъ данѣкъ на църквата 1120 лева, за да можела общината да си уравни и балансира бюджета. Църквитѣ, които сж далече 2 км. отъ града, се освобождаватъ отъ тоя данѣкъ. Не е чудно единъ денъ да обложатъ сж данѣкъ и кандилата и всѣка свѣщичка и всѣка молитва! Хората иматъ нужда отъ пари, свършенъ фактъ. Коя е разликата между тѣхъ и болшевикитѣ?

на черква, изградена върху мѣстото гдето И. Христосъ е направилъ чудото съ умножаване на хлѣбоветѣ. Развалинитѣ отговаряли напълно съ описанията на една базилика издигната отъ Silvia Aquifona, твърде добре описана отъ единъ архиепископъ отъ 15 вѣкъ.

**

Споредъ една статистика публикувана въ Загребъ, въ Югославия имало всичко 5.617.212 католици. Католичкия епископъ Николай отъ Охридъ излѣзалъ съ послание, въ което порицалъ женската мода — лукса и женския тоалетъ — като всичко това нарича „истинска социална беда — личба“. Съветва върнитѣ си пасоми да се повърнатъ къмъ националния костюмъ. Кога ще сторятъ това и нашитѣ архиепископи? Нашитѣ национални костюми и нашитѣ шевизи сж извѣстни по цѣлъ свѣтъ. Чужденцитѣ си ги купуватъ и гордѣятъ сж тѣхъ, а ние пълнимъ джобоветѣ на еврейтѣ и европейцитѣ за тѣхнитѣ гнилоци. Защо това?

Хроника

Въ недѣля, 4 декемврий цѣлата православна българска младежъ ще празнува своето отиване при Богочовѣка Исуса Христа. Младежи, всички къмъ Христа! Родители, учители и духовни водачи подкрепете младежта въ нейния свещенъ устремъ!

На 27 т. м. 10¹/₂ ч пр. обѣдъ се състоя годишното събрание на Пр.Хр. Братство „Св. Арх. Михаилъ“, което издържа приюта за работнически деца въ града на „Митрополитъ Симеонъ“. На събранието присѣствуваха Негово Преосвещенство Епископъ Андрей и др. офиц. лица. Събранието се откри следъ благодарственъ къмъ Господа Бога молебенъ, отъ братствения председателъ, Негово Високопреосвещенство Митрополитъ г. г. Симеонъ, който поздрави многолюдното събрание, обяви защо е свикано то, и покани секретаря да докладва отчета за дейността на братственото н-во. Отъ отчета за всички стана видно, че презъ отчетната година се е развила една необикновена просветна и благотворителна дейностъ, която се уенчава съ крупното дѣло — постройката на собствената голѣма и хубава сграда за приюта „Митрополитъ Симеонъ“. Касиерката г-ца Люба Дафинова докладва, че постройката коствува около 700 хиляди лева — пари събрани все чрезъ просия отъ благодарствени и милостиви граждани, чрезъ неморнитѣ братствени настоятелки. Отчетитѣ се приеха съ аклакации. Събранието изказа особена благодарностъ на цѣлото настоятелство, а най-вече на женитѣ настоятелки, които сгруппирани около масития си председателъ и въдъновчавани отъ него въ името на Христа Спасителя, можаха да издигнатъ на такава висота братственото дѣло, като въ своя приютъ пребиратъ стоити неврѣстни дечица, даватъ имъ топла храна и подслонъ и ги откъсватъ отъ лошото влияние на улицата.

На добритѣ работници редакцията изказа похвала и пожелание да реализира пожеланието на Негово Високопреосвещенство дѣда Симеона щото въ най-скоро време да се построи такъвъ хубавъ приютъ и въ другитѣ покрайнини на града.

Настоятелството на благотворителното просвѣтно братство „Св. М. Мина“ при Соборната църква „Усп. Пресветия Богородици“, въ гр. Варна синовно благодарни на Негово Високопреосвещенство св. Варненския и Преславски Митрополитъ г. г. Симеонъ за взегото отъ него участие на молебна по случай патронния празникъ на братството 24 ноемврий т. г., и за топлинѣ и наизидателни Архипастирски слова и напѣтствия. Настоятелството на братството сжщо благодарни на Негово Всеблагоевѣйство протосингела на Ми-

трополията прот. Георги Догановъ, на Негово Благоевѣйство свещ. Христо Георгиевъ за участието имъ въ св. Божествена литургия и молебна; на Негово Всепреподобие Иеродиаконъ Филарета — Епархийски проповѣдникъ, за произнесеното отъ него прочувствено слово, и на хора на братството „Св. Арх. Стефанъ“, който съ своето красиво пѣние даде по-голѣма тържественостъ на богослужението.

Въ недѣля, на 27 того въ гр. Варна, бѣ устроена по инициатива на родолюбивитѣ организации, предимно младежкитѣ, импозантна акция противъ „мирнитѣ“ Ньойски договори. Въ голѣмия Ньойски салонъ бѣха държани речи отъ ораторитѣ Дочевъ отъ Тофия и Драгулевъ отъ Варна. Съ сж силни думи заклемиха позора на Ньойи, който по най-хищенъ начинъ откъсна отъ сн-гата на България земи отъ Македония, Тракия, Добруджа и Западнитѣ покрайнини. Накрай бѣ взета резолюция въ духа на говореното, съ която се протестира противъ Ньойския диктатъ, като се моли О. Н. да скъса този позоръ на нашия вѣкъ. Следъ това студентитѣ, съ строй, направиха манифестация изъ града, носейки плакарди съ надписи: „Долу Ньойи“, „Богъ и България — единство въ двойна плѣтъ на клетва ни зоватъ“ и пр. — Тази година за пръвъ пътъ следъ войната националистическитѣ среди у насъ манифестираха нѣколко пѣти своята обичъ и преданностъ къмъ отечеството и въра по особено силенъ и обнадеждаващъ начинъ.

Литературна вестъ.

Въ най-скоро време започва да излиза въ София **ежемесечно** иллюстрирано списание „Прегледъ на поета“ (La Revue du Poète) — подъ редакцията на А. Л. Лебедевъ (само за поезия отъ наши млади и избрани чуждестранни поети и поетки).

Всѣка книжка ще съдържа 2—3 печатни коли срѣденъ форматъ съ стихове отъ всички нюанси, течения и школи (съ художествени корици и портрети въ текста на известни български и чуждестранни художници на перото — съ кратки биографически чертици).

Годишенъ абонаментъ 100 лева; полугодишенъ — 60 лева **предплата**; за Западна Европа — 30 фр. фр. за Америка — 2 долара.

Абонатитѣ ще получатъ презъ течение на годината **безплатно**, като художествена **премия** — единъ стихотворенъ сборникъ — **Антология** на наш и съвременни талантливи поети.

Покани за записване абонати — **безплатно** при поискване.

Ръкописи, писма, пари и други се изпращатъ до: Редакцията на списание „Прегледъ на поета“ — улица Алабинска № 21 — София.

Градскитѣ и селски настоятели, и книжаритѣ се ползватъ съ 20 % отстъпка за не по-малко отъ 5 записани абонати.

Наша поща.

До абонатитѣ ни въ Е.-Джумая, писани отъ г-жа Екатерина Д-ръ Панайотова. Молимъ Ви, платете абонамента си на последната. До сега тя е получила абонамента за год. I на „Хр. Защита“ отъ следнитѣ лица: Ек. Д-ръ Панайотова, Ст. Бобевъ, Магдалина Хр. Куцарова, Максимъ Цанковъ, Нейчо Еневъ, Славка Н. Грозева, Дора Д. Скорчева, Марийка Д. Свиначева, Кича Стефанова, Тодорка Янкова (всички отъ Е.-Джумая) и Надя Г. Калева, Мика Спанчева (отъ Шуменъ).

Очакваме и другитѣ да внесатъ абонамента си. Тогава ще издадемъ обща кванция и ще съобщимъ номера и чрезъ вестника.

Получиха се следнитѣ суми за вестника отъ:

57. Протоиерей Нилъ Василевъ с. Здравецъ, Варненско, абонаментъ за 10 души, год. I, кв. № 65	200 лв.
58. Свещеникъ Георги Недѣлчевъ, с. Долень-Чифликъ, Варненско, абонаментъ за 10 души, год. I, кв. № 66	200 лв.
59. Свещ. Георги Николчевъ с. Невша, Пловдивско, за 50 екз. (по 10) 1—5 бр. отъ год. I кв. № 67	50 лв.
60. Свещен. Гр. п. Кировъ, с. Русларъ, Варненско, абонаментъ за 10 души, год. I, кв. № 68	200 лв.
61. Икономъ Ст. Ганчевъ, Варна, за 20 екз., год. I, кв. № 69	20 лв.
62. Ат. Златаревъ, Варна, абонаментъ за год. I, кв. № 70	20 лв.

Отзиви и бележки.

Софийскитѣ вестници съобщиха, че заседаващиятъ въ София отъ 23. XI. т. г. съборъ на епархийскитѣ архиепископи разгледалъ и приелъ нѣколко глави отъ проекта за новия Уставъ на българ. православна църква. Едно отъ важнитѣ измѣнения на сегашния Екзарх. Уставъ, които е направилъ архиепископския съборъ сж приетитѣ отъ него глави отъ новия проектъ, било постановлението на чл. 24 за състава на Св. Синодъ. Споредъ сега дѣйстващия Екз. Уставъ членоветѣ на Св. Синодъ се избиратъ измежду прослужилитѣ най-малко 3 години на Митрополитска катедра архиепископи за четире години. При избора, който става сж бюлетинка, съдържаща името на едного отъ избираемитѣ архиепископи, се създаватъ между архиепископитѣ чувства и настроения, понятни за всѣкого. Единъ архиепископ не може да гласува за всички избираеми, а трѣбва да пише въ бюлетинката си саморочно името само на едного, защото се избира само единъ членъ на Св. Синодъ. Въ тоя случай той изразява чрезъ гласа си предпочитание на едного отъ архиепископитѣ предъ всички други избираеми архиепископи. И въ продължение на нѣколко години, ако единъ епархийски архиепископ гласува сж за единъ и сжщи свой събратъ и за други трима по реда на избора имъ у другитѣ се създава мисълъ, че такъвъ архиепископ симпатизира повече на една група архиепископи, съ които се разбира по-добре, че съ тѣхъ. — и едновременно съ всички гласували за тѣхъ, — тѣ вкупомъ обра-

зуватъ единъ видъ лагеръ или нѣщо като партия. По тоя начинъ се е създадо у клиръ и народъ съ течение на времето убеждение, че нашитѣ архиепископи сж раздѣлени на два лагера. И който отъ двата лагера има болшинство „съмишленици“ въ Св. Синодъ, той се счита за управляващъ и силенъ въ живота на църквата ни. Покрай тоя възгледъ за отношенията между архиепископитѣ ни се създаваха лагери и отношения на „силни“ и „слаби“ и между свещеницитѣ въ нашия съюзъ и между другитѣ преки дейци въ чърковния ни животъ. Всичко това се отразяваше твърде пакостно върху живота на нашата църква. Който познава начинитѣ, по които се нарежда чърковния ни животъ, знае много повече отъ гореканитѣ общи думи.

Новоприетото отъ архиепископския съборъ измѣнение на съответния членъ относно състава на Св. Синодъ постановява, щото по очередно по азбученъ редъ всички епархийски архиепископи, прослужили най-малко 3 години на епархийска катедра, да членуватъ до четире години въ Св. Синодъ. Съ това нововъведение, върваме, ще се отстранятъ едно зло отъ живота на църквата ни. Ние изказваме радостта си за направеното отъ архиепископския съборъ въ случая.

**

Д-ръ Andre Mader, членъ въ „конгрегацията Исусъ Христосъ“ е откритъ близо до Тивериатското море останки и развалинитѣ на ед-